

LOS Mapin
Buzgundia
fuit nobis
uniforme
ad castro
ipfuffi haret
religioni
Dino
vato
Christiani

I. R. K. I.
Elechus Romanoru
Dalmatier, Croatiae
Ree. Archi. Dux Austriae

NOVI SAD
BEOGRAD

ХАНД' БРАТЪ ЈАНЕ БОГА,
ЛАНД' НЕК' Е СЛОГА.

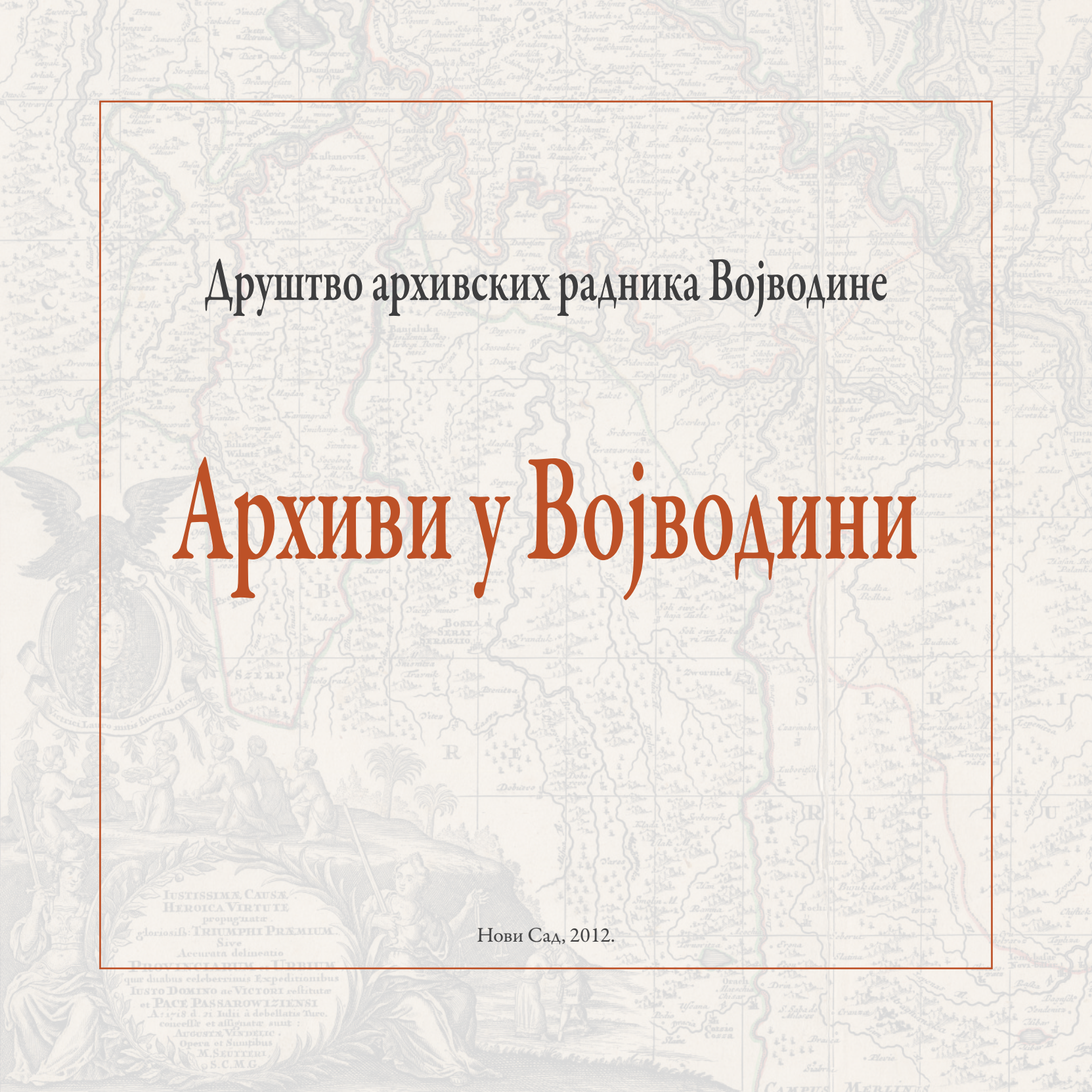
Архиви у Војводини

Друштво архивских радника Војводине

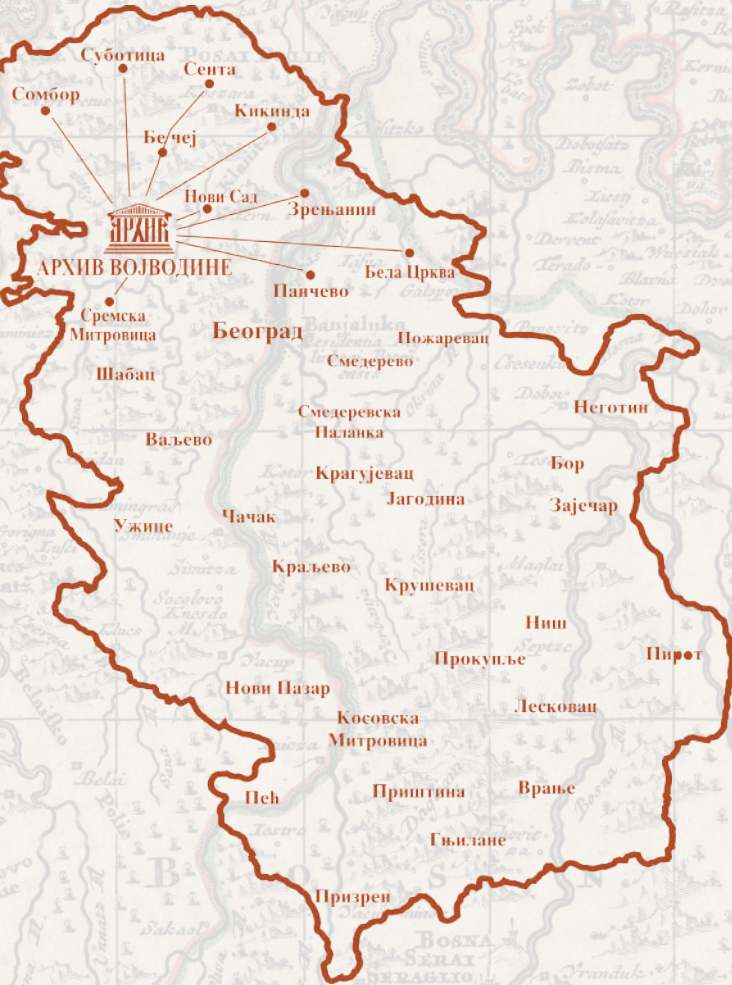
Архиви у Војводини

Нови Сад, 2012.

**IUSTISSIMA CAUSA
HEROICA VIRTUTE
propugnata
gloriosi: TRIUMPHI PREMIUM
Sive
Accurata delineatio
PROVINCIAE HUNGARICAE
quae duabus celeberrimis Expeditionibus
IUSTO DOMINO ac VICTORI celsitute
et PACE PASSAROWITZENSIS
A. 1718 d. 21 Iulii à debellatis Turc.
concessit et assignatae sunt:
AUGUSTA VINDELIC.
Opera et Sumpibus
M. SEITLERI
S. C. M. G.**

Мрежа архива у АП Војводини

О архиву и архивистима

Шта би свако од нас без свог сећања, питање је на које архиви, као установе у којима је сабрано искуство ранијих генерација, већ низ деценија дају одговор.

Својим постојањем и радом, архиви стварно и симболички сведоче о националном и културном идентитету, историјској и правној заснованости државног постојања и континуитета, о нашој посебности, али и о припадности и истинској уклопљености у европско цивилизацијско искуство. Трагање за истином незамисливо је без погледа у прошлост, а кроз призму архива истина постаје видљивија и изнад свега доступнија.

Иза сваког архивског документа стоје догађаји и судбине, туге и радости људи који су се из живота преселили у историју, да би нам оставили сведочанство о себи. Читање једног архивског документа је враћање једном човеку. Враћање у једну епоху. Ту се цео живот види и сазнаје од дана до дана, од људске судбине до судбине, од њиховог односа, до културних прилика и менталитета.

Архивски радници су заљубљеници у документа, ентузијастички и онда када таквих мало има. Они су анонимни креатори културноисторијских вредности. Али, од њиховог односа најчешће зависи стваралачки резултат на литерарном делу, на историјској монографији, на лексикону. Још више на племенитом послу отимања од нехата и заорава писаних извора нашег живљења.

(...)„У архивским просторијама, међу орманима и полицама пуним тих често потцењиваних хартија, врши се стална служба истини, нашој људској, релативној истини, која се тешко уочава и осветљава, а лако замрачује и губи, али којој ипак морамо верно и истрајно да служимо“(...) И. Андрић.

Зато се залажемо за памћење, за успостављање и неговање континуитета међу очевима и децом, међу генерацијама, међу епохама. Снага једног народа је у снази његовог памћења. Без великог фонда памћења нема ни великих подвига: ни великих стваралаца, ни великих бораца, ни великих визионара, нема самопоуздања и вере у себе, свој народ, у човечанство.

Историјски развој архива у Војводини

Постојање архива као самосталних организационих облика везује се за органе власти и развој канцеларијског пословања. На данашњој територији Војводине, развијени системи канцеларијског пословања, завођења списа и архивирање предмета датирају од краја XVIII и почетка XIX века. То је доба формирања архива жупанија, округа, градова и других насеља, као и правосудних и војно административних целина. Такође, формирају се архиве занатајских удружења, културних и просветних установа, а на другој страни црквени архиви. Грађа се чувала и користила у просторијама стваралаца.

Тек у новоформираној држави Краљевини СХС, основана је 1926. године Државна архива у Новом Саду, као самостална установа. Задатак Државне архиве је био да прикупља жупанијску грађу. До почетка Другог светског рата то је била једина архивска институција која је прикупљала грађу свих стваралаца на територији данашње Војводине.

Период окупације обележио је губитак архивске грађе, што од физичког страдања до планског изношења из земље.

У процесу ослобађање земље, Војна управа за БББ је 1944. године донела упутство Народним одборима општина о отварању школа. У упутству се, између осталог наређује да команде места обезбеде све архиве, државне, самоуправне, црквене.

Свест народноослободилачких органа о значају очувања баштине огледа се у *Одлуци о заштити и чувању културних споменика и старина* коју је донео Комитет националног ослобођења Југославије 1945. године. Овом одлуком су архиве стављене под заштиту државе.

Одлуком ГИО Народне скупштине АПВ из 1946. године о начину привременог организовања музеја, заштите споменика културе, архива и библиотека у Покрајини, постављен је темељ организованој заштити архивске грађе и архивске службе. Одлуком је територија Покрајине била подељена на девет подручја, која су обухватала један већи градски центар и више срезова. Одређено је да се у сваком граду са делокругом на

више околних срезова, оснују музеј, архив, и библиотека. Војвођанска архива имала је функцију уже установе за срезове Нови Сад, Жабаљ и Бачка Паланка, да би 1947. године било основано „Новосадско архивско подручје“. Одлука је поставила темељ месној надлежности архива.

Доношењем Општег закона о државним архивима 1950. године, који је био први специјални закон, архиви су одређени као органи за чување, заштиту и обраду историјско-архивског материјала. Закон је одредио и основне мере за чување, обезбеђење од оштећења, или непрописног отуђења. Кроз републичко и покрајинско архивско законодавство до краја XX века, прецизиране су обавезе стваралаца и архива на заштити архивске грађе. Архиви су мењали статус, од регионалних, покрајинских, међуопштинских и градских установа. Од статуса је зависио начин финансирања, односно материјални положај архива.

Поред архива општег типа, на територији АП Војводине постојала су још два специјализована архива: Пољопривредни архив и Историјски архив ПК СКС за Војводину. Пољопривредни архив основан је као „Задружни архив Војводине“ 1951. године од стране Савеза земљорадничких задруга АП Војводине. Задатак му је био да прикупља и обрађује грађу земљорадничких организација, предратних и новоформираних. Овај архив је 1967. припојен Историјском архиву АП Војводине.

Историјски архив ПК СКС за Војводину почео је свој рад 1952. године на основу Одлуке Покрајинског комитета СКС за Војводину. Задатак Архива је био да прикупља, чува, сређује и објављује изворну грађу за историју радничког покрета, СКС и народне револуције. Архив је 1970. године припојен Музеју социјалистичке револуције Војводине.

Специјални статус има Рукописно одељење Матице српске, основано 1945. године као Одсек за грађу и рукописе, а статус посебног одељења Матице српске стекло је 1961. године. Оно чува грађу насталу у раду Матице српске, као и збирке писама, рукописа и фотографија које садрже архивску грађу насталу у XVII, XVIII, XIX и XX веку.

Патријаршијско-митрополијски архив у Сремским Карловцима основан је 1706. године да би 1949, Одлуком Архијерејског синода Српске православне цркве био предат Српској академији наука и уметности, на старање. Чува архивску грађу органа и организација бивше Карловачке митрополије.

Делатност архива

Архиви су данас установе културе које обављају делатност заштите архивске грађе и регистратурског материјала, као културног добра. Организација и рад архива обавља се у складу са Законом о културним добрима, Законом о култури и Законом о одређеним надлежностима Аутономне Покрајине Војводине.

Месна надлежност архива одређена је Решењем министра културе.

Место, улога и значај архива одређени су дефинисањем истраживања, заштите и коришћењем културних добара као општег интереса у култури. Послови заштите обухватају: истраживање, евидентирање и вођење регистара архивске грађе и регистратурског материјала, преузимање, чување и одржавање архивске грађе, сређивање и обраду, објављивање и издавање публикација, организовање изложби и предавања.

Архиви врше стручни надзор над архивирањем, чувањем, стручним одржавањем и одабирањем архивске грађе, као и излучивањем безвредног регистратурског материјала, који се налази ван архива, и налажу ствараоцима и имаоцима предузимање мера за отклањање утврђених недостатака у погледу заштите архивске грађе и регистратурског материјала. У поступку заштите архивске грађе ван архива, веома је значајна сарадња архива и стваралаца, а она се огледа и кроз пружање стручне помоћи регистратурама, организовање предавања и обуке запослених.

На територији АП Војводине, архиви врше надзор код 11.740 ималаца и стваралаца архивске грађе и регистратурског материјала, претежно државних органа и институција, установа, привредних субјекта и удружења.

Архиви преузимају архивску грађу након 30, односно 50 година од њеног настанка. Архивска грађа стваралаца који су престали са радом, односно који немају правног следбеника, сматра се доспелом за преузимање.

Од оснивања, архиви су преузели, и данас чувају 4.856.292 метра архивске грађе која је формирана у 6.341 фонду и збирци, за период од краја XVI до XX века.

Сређивање и обрада је скуп стручних послова и поступака који се завршавају израдом научно-информативних средстава о сређеној архивској грађи. За фондове се израђују сумарни инвентари у складу са архивистичким упутствима.

Аналитички инвентари се раде претежно за грађу на латинском, мађарском и немачком језику, тако су аналитички обрађени фондови жупанија, магистрата, као и фондови бивших друштвено-политичких организација.

Издавачка делатност је развијена у војвођанским архивима и огледа се у објављивању водича, аналитичких инвентара, као и издавању монографских публикација. Сарадња архива са културним и образовним институцијама и појединцима огледа се и у заједничком објављивању публикација од значаја за локалну историју.

Културно-просветна делатност архива обухвата сарадњу архива са образовним установама, културним институцијама и средствима јавног информисања. У сарадњи са школама и високообразовним установама редовно се организују посете ученика и студената архивима. У последње време, организују се заједничке радионице са заинтересованим установама.

Организовање изложби је најбољи начин за презентацију архивске грађе, те је изложбена делатност учестала у последње време. Изложбе су тематски везане за догађаје и манифестације из средине архива, а често се преузимају и представљају изложбе других архива.

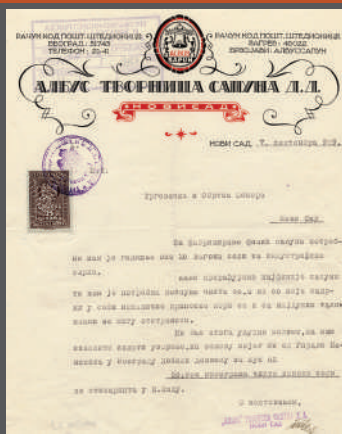
Техничка заштита архивске грађе спроводи се микрофилмовањем и дигитализацијом архивске грађе. На територији АП Војводине опрему за микрофилмовање имају Архив Војводине, Историјски архив у Панчеву и Историјски архив Сента, док се у другим архивима ради дигитализација. Техничком заштитом обухваћени су најстарији фондови, са посебним нагласком на микрофилмовање и дигитализацију матичних књига. Пратећи савремене тенденције, започет је процес пребацивања микрофилма у електронски облик.

Архиви су започели усаглашавање својих делатности са међународним архивским стандардима, што омогућава постављање и развој информационог система архива у АП Војводини.

Архив Војводине

Архив Војводине је основан 1926. године као Државна архива у Новом Саду, са задатком да прикупља и обрађује архивску грађу са подручја тадашње Војводине – Баната, Бачке, Срема и Барање. Током Другог светског рата већи део архивске грађе немачке војне власти су пренеле у Беч и Чехословачку, а део грађе је уништен приликом пресељења у неодговарајуће просторије Петроварадинске тврђаве, где се Архива налазила од 1943. до 1945. године. После ослобођења, преостала сачувана архивска грађа Државне архиве је 1946. године смештена у сутеренске просторије зграде Банске палате у Новом Саду. Рад Архива је обновљен у априлу 1946. године, када је установа на предлог Васе Стајића променила и назив у Војвођанска архива. Одмах се приступило сређивању грађе која се налазила у изузетно лошем стању и покренут је и рад на реституцији архивске грађе, која је однета ван земље током Другог светског рата. На предлог Конференције архивиста АП Војводине, установа је 1951. године променила назив у Државна архива АП Војводине и пресељена је 1956. године у изнајмљене зграде Патријаршијског двора и Народних фондова у Сремским Карловцима. Касније је грађа смештена у Зграду фондова, пресељена у некадашњу зграду Магистрата, преко пута Гимназије. Током 1958. године, Државна архива АП Војводине променила је назив у Историјски архив АП Војводине. Пресељењем Архива, омогућени су бољи услови за чување, сређивање и обраду архивске грађе. Ради рационализације рада и коришћења архивске грађе, Архиву се 1968. године припојио Пољопривредни архив из Новог Сада, основан 1962. године као специјализована архивска установа за сређивање и обраду архивске грађе из области пољопривреде. Његовим припајањем биле су исцрпљене могућности за смештај архивске грађе тако да је један део архивских фондова пренет у манастир Беочин. Историјски архив АП Војводине је 1970. године променио назив у Архив Војводине, који је и данас званичан назив установе. Исте године, Архив је добио надлежност матичног архива за све архиве у Војводини, која му је укинута 1990. а поново враћена 2000. године. Архив Војводине је надлежан за заштиту архивске грађе настале радом покрајинских и других државних органа, установа и предузећа, према којима Покрајина врши права и дужности

оснивача, као и друштveno-политичких организација и удружења основаних за територију Војводине, привредних субјеката, грађанскоправних лица, истакнутих личности и појединаца, као и државних органа и установа које су раније постојале на територији Покрајине, а чија грађа је од покрајинског значаја.

Све већи прилив архивске грађе после Другог светског рата диктирао је потребу да се Архив пресели у наменску зграду која ће бити опремљена савременом опремом и прилагођена потребама савремене архивске службе. Тако је за потребе Архива 1988. године адаптирана зграда бившег Окружног затвора у Новом Саду, изграђена 1901. године, која је Одлуком Владе Републике Србије из 2007. проглашена спомеником културе.

У Архиву се чува 8.040 метара архивске грађе у 544 архивска фонда и збирке, настале у периоду од 1565. године (повеља цара Максимилијана II којом се потврђује племство Ивану Мустафи, за услуге учињене Угарском краљевству) до данас. Грађа је писана на латинском, немачком, мађарском, црквенословенском, славеносрпском и српском језику, а мањим делом и на другим језицима. Фондови који највише привлаче пажњу и интерес корисника су: Илirsка дворска комисија, депутација – Беч (1745–1777), 1745–1777; Илirsка дворска канцеларија – Беч (1791–1792), 1791–1792; Бачко-бодрошка жупанија – Баја, Сомбор (1699–1849), 1688–1849; Торонталска жупанија – Велики Бечкерек (1779–1849), 1731–1849; Тамишка жупанија – Темишвар (1779–1849), 1731–1849; Друштво за Српско народно позориште – Нови Сад (1862–1941), 1860–1932; Трговинско-индустријска и занатска комора – Нови Сад (1919–1941) 1919–1941; Краљевска банска управа Дунавске бановине – Нови Сад (1929–1941), 1929–1941, као и збирке од којих издвајамо: Збирка повеља и диплома, 1565–1869; Збирка карата и планова, 1718–1956; Збирка матичних књига Војводине, 1826–1895. и друге. На основу извршене категоризације фондова, 55 фондова и збирки Архива је проглашено за културно добро од изузетног значаја, а 158 фондова као културно добро од великог значаја.

Архив поседује библиотеку, која спада у специјалне, располаже са преко 9.000 монографских публикација. У библиотеци се чува и 167 *старих и ретких књига*, и око 10.000 свезака серијских публикација, у око 500 наслова. У њој се воде лисни (за серијске) и електронски (за монографске) каталози.

Историјски архив Бела Црква

Организована архивска служба на подручју југоисточног Баната почиње крајем прве половине XX века када се, 1946. године, формира Архивско подручје број 6 са седиштем у Вршцу за град Вршац и срезове Вршац и Ковин. Актом Одељења за просвету ГИО НС АПВ из јула 1947. године основана је Градска историјска архива – Вршац, која је радила у саставу Градског музеја. У октобру 1947. Архив се одваја од Музеја и постаје самостална установа, под именом Државна историјска архива – Вршац. Пошто се у Вршцу нису могле наћи погодне просторије за потребе архивске службе, НО среза Вршац је донео одлуку да се седиште Архива пресели у Белу Цркву, где је отпочео са радом 26. новембра 1956. године под именом Државна историјска архива у Белој Цркви. Од 1959. године, територијална надлежност Архива је сужена и сведена на подручје среза Вршац, док је подручје бившег среза Ковин прешло у надлежност Градске државне архиве у Панчеву. После укидања срезова у Војводини 1965. године, Архив је постао покрајинска установа, а 1966. године променио је назив у Историјски архив Бела Црква, који и данас носи. Од 1967. године Архив постаје међуопштинска установа, а права и обавезе оснивача прелазе на

три општине: Белу Цркву, Вршац и Пландиште, са 54 насељена места, која и данас обухвата у оквиру своје територијалне надлежности.

Архив је по пресељењу у Белу Цркву 1956. године смештен у једносратну зграду, која је 1862. године наменски била изграђена као хотел, а потом коришћена као Руски старачки дом. Зграда је адаптирана за потребе Архива и има статус споменика културе.

Историјски архив Бела Црква чува 3.400 метара архивске грађе у 668 архивских фондова и збирки, насталих у периоду од 1723. године до данас. Грађа је писана на мађарском, немачком и српском, језику. Документа у архивским фондовима садрже историјске, економске, политичке, социолошке и друге податке о овом делу Баната али и много ширем региону. Архив чува фондове који прате развој области од XVIII века до данас, као што су: Црквене матичне књиге Римокатоличке цркве из Вршца из 1723; Магистрат Бела Црква – Град са уређеним Сенатом (1786–1918), 1795–1918; Магистрат слободне краљевске вароши – Вршац (1796–1918), 1796–1918; Збирка најстаријих докумената, 1767–1878; Збирка правила и статута – Вршац и Бела Црква, 1891–1940; Збирка о колонизацији – Бела Црква, 1946–1947. и многе друге. На основу извршене категоризације фондова, 79 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 35 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око 4.000 библиотечких јединица.

IN HENRICVM RANTZOV-
ium Equitem Holsatum, &c. Epigramma
ἑγκωμιαστικόν.

QVIS non Alciden nouit, quis uestit Achillem,
Nomina non vlla non memoranda die ?
Et tamen hic medicam fecit feliciter artem,
Sanus vt Aemonia cuspide Mysus ait :
Ille polum ceruice tulit, cum sidera fessus
Amphitryoniada ferre dedisset Atlas.
Quid loquar amborum geminata laude celebrem,
Illustri Henricum stemmate Rantzouium ?
Quem iuuat immenso spatiantem viuere celo,
Et stellas oculis dinumerare suis.
Quis, Machaonia caput extulit inclutus arte,
Natura scrutans omniparentis opes.
Maeste noua virtute heros : sic additus astris

Историјски архив Зрењањин

Развој архивске службе на подручју средњег Баната почиње 1946. године када је формирано Архивско подручје број 4 са седиштем у Зрењанину за град Зрењанин и срезове Бегејски, Тамишки и Јашатомићки. Архивско подручје почиње са радом 1. августа 1947. године, када је заведен први акт у деловодник. Архивско подручје прераста 1950. у Архивско средиште, а 1951. године, на основу Општег закона о архивима мења назив у Градска државна архива у Зрењанину, с тим што јој се територијална надлежност проширује и на Потиски срез. Решењем НО среза Зрењанин из маја 1955. године, права оснивача Архива су пренета на срез Зрењанин, а установа мења назив у Срески државни архив Зрењанин, да би од октобра 1956. оснивач Архива постао НО општине Зрењанин и Архив обављао своју делатност као самостална установа под именом Државни историјски архив среза Зрењанин. Укидањем срезова у Војводини 1965, Архив постаје покрајинска установа и мења назив у Историјски архив Зрењанин, који и данас носи. Током 1967. године долази поново до промене статуса Архива који постаје међуопштинска установа чији су оснивачи пет општина: Зрењанин, Нови Бечеј, Сечањ, Житиште и Нова Црња са 48 насељених места, које и данас покрива у оквиру своје територијалне надлежности.

Историјски архив Зрењанин је 1952. године смештен у једну од најлепших зграда у центру града,

изграђену у стилу академизма са елементима необарока, коју су пројектовали чувени будимпештански архитекти Лехнер и Партош 1887. године за административно седиште тадашње Торонталске жупаније. Данас је у згради и седиште органа локалне самоуправе и Средњобанатског округа. Током 2007. године, објекат у коме се налазио фотографски атеље Иштвана Одала, изграђен 1896, уступљен је Архиву и претворен у Изложбени салон величине 152 м², за потребе културно-просветне делатности Архива.

Историјски архив Зрењанин чува преко 4.000 метара архивске грађе у 699 фондова и збирки, писаних на латинском, немачком, мађарском, српском и румунском језику. Најстарији документи који се чувају у Архиву су: карта Баната Клаудија Флоримунда фон Мерсија из 1725. године, и оригинални препис повеље царице Марије Терезије – великобечкеречком еснафу из 1765. године. Грађа из XVIII века је фрагментарно сачувана због великог пожара из 1807. године, у којем је изгорео већи део града и уништен велики део архивске грађе. Архив чува и грађу управних, судских, привредних, културних, здравствених, спортских и других фондова, као и грађу појединаца и породица који сведоче о историјском развоју града Зрењанина и средњег Баната, од којих издвајамо: Велики Бечкерек, град са уређеним сенатом (1769–1918), 1769–1920; Окружни суд – Петровград (1919–1941), 1919–1941; Префектура полиције за Банат – Бечкерек (Зрењанин) (1942–1944), 1941–1944; Комисија за ликвидацију аграрне реформе и колонизације – Петровград (1920–?), 1920–1944; Збирка карата и планова, 1752–1992; Збирка повеља, 1765–1847, Збирка диплома, 1810–1955. као и збирке занатских диплома, карата и планова, статута и правилника, збирке завичајног музеја Свети Хуберт, Шарлевил и Солтур и многе друге. На основу извршене категоризације фондова, 67 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 66 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око 15.000 књига, од којих најстарија дата из 1576. године, и 3.000 бројева часописа и новина, од којих су неки наслови сачувани у континуитету од 1851. године.

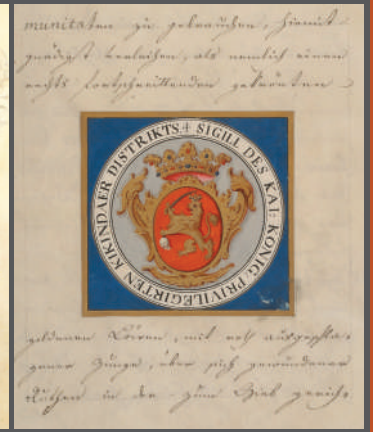
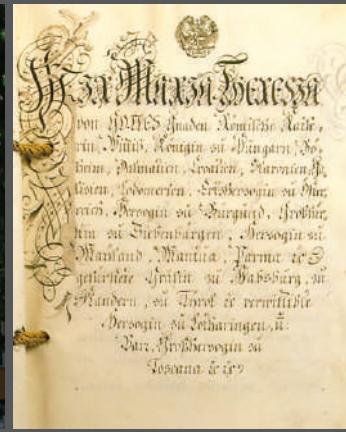
Ujedinjene parne pivovare

HEINRICH WEISS
i SIN

Историјски архив Кикинда

На подручју северног Баната, до 1946. године није постојала установа за прикупљање, обраду и чување архивске грађе, него су о њеној заштити, на основу тадашњих прописа, бринули сами ствараоци. Организовање архивске службе на овом подручју почиње 1946. године када је формирано Архивско подручје број 7 са седиштем у Кикинди, за град Кикинду и срезове Кикинда и Кнежевац, али не као самостална установа, већ у саставу Градског музеја у Кикинди. Решењем Градског народног одбора у Кикинди, Архив је 1954. одвојен од Музеја и од 1. јануара 1955. делатност обавља као самостална установа под именом Градска државна архива Кикинда, са територијалном надлежношћу над Кикиндским и Новокнежевачким срезом. Следеће године, Архив добија први Статут и нови назив – Државни историјски архив Кикинда и прелази на средњи буџет НО среза Кикинда. Након доношења Закона о укидању срезова у СР Србији 1965. године, Архив постаје покрајинска установа све до 1967. године, када се усваја Одлука Покрајинског извршног већа о преношењу надлежности регионалних архива са Покрајине на општине. Тада Архив мења назив у Историјски архив Кикинда, који и данас носи, и постаје међуопштинска установа чији су оснивачи општине Кикинда, Чока и Нови Кнежевац, са 23 насељена места, које и данас обухвата

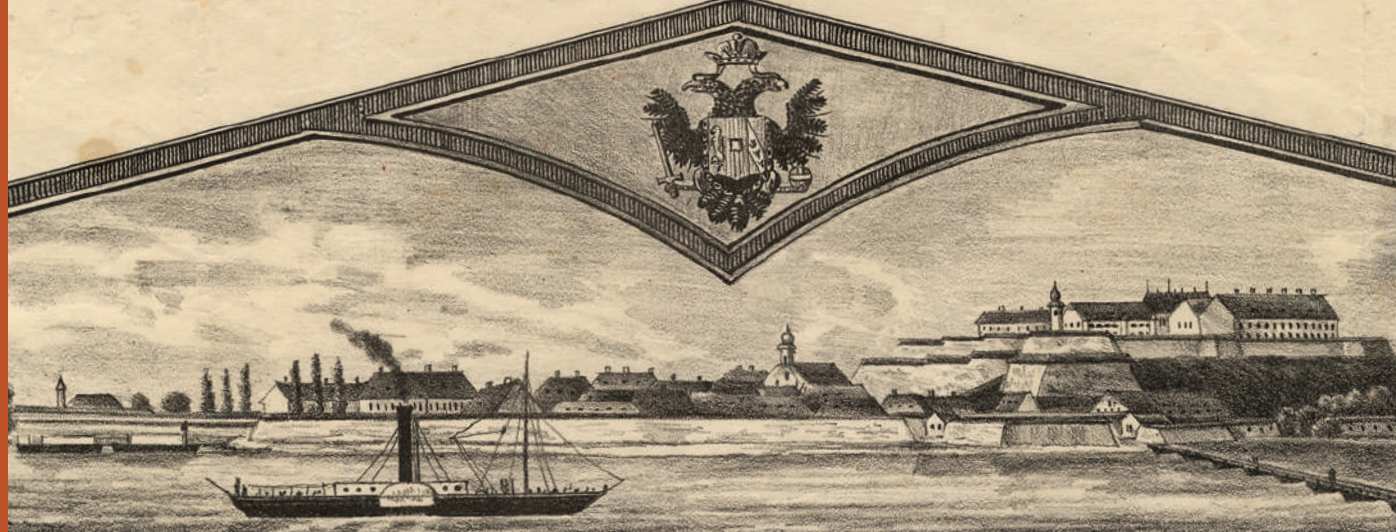

у оквиру своје територијалне надлежности. Архив је у периоду од 1975. до 1990. године изгубио статус правног лица и радио је као Пословна јединица Центра за културу, заједно са Народним музејем, Градском библиотеком и Културним центром. Гашењем Центра 1990. године Архив поново постаје самостална установа.

Од 1963. године Архив је трајно смештен у згради бившег Великокикинског привилегованог дистрикта – *Курији*, изграђеној у стилу класицизма 1839. године, која је до данас остала импозантан архитектонски драгуљ центра града. Зграда је проглашена за непокретно културно добро од великог значаја и Архив је дели са Народним музејем.

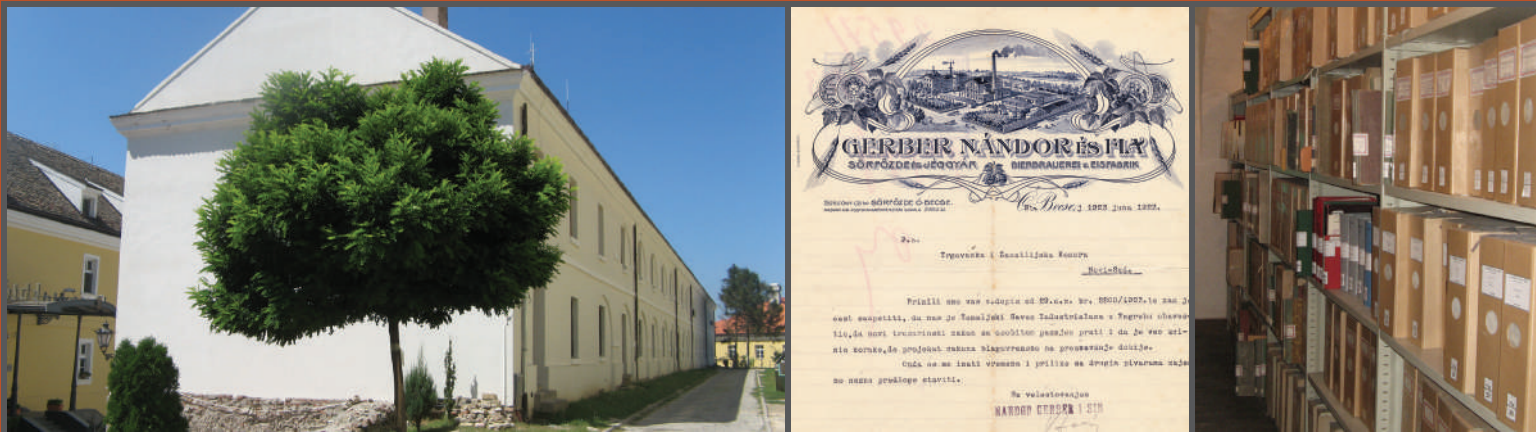
Историјски архив Кикинда чува 1.600 метара архивске грађе. У Архиву се чува 351 фонд и збирка који су настали у периоду од 1747. године до данас. Грађа је писана на латинском, мађарском, немачком и српском језику. Најстарију и највреднију грађу чини Збирка повеља и легата 1763–1891, из које су посебно важне две царске повеље из 1774. године, од којих се једном установљава Великокикински привилеговани дистрикт и утврђују његове надлежности, док друга регулише економско-правни статус ондашње Кикинде. Неколико најзначајнијих фондова садрже грађу насталу административно-управним функционисањем Великокикинског привилегованог дистрикта (округа) и органа управе града Кикинде у XVIII и XIX веку. На основу извршене категоризације фондова, 12 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 24 фонда и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека у којој се чува преко 2.000 књига и разних публикација из области завичајне, регионалне, националне и опште историје, уметности, културе и сл. У њој се налазе ретка и значајна енциклопедијска издања и речници из XIX и са почетка XX века, затим збирка новина (преко 4.500 бројева у преко 150 наслова) које су излазиле у периоду од седамдесетих година XIX века до данас у Кикинди и околини.

Историјски архив Града Новог Сада

Зачеци канцеларијског пословања и послова архиве у Новом Саду везани су за добијање статуса Слободног краљевског града 1748. године после чега се формира чиновништво задужено за административно пословање у Магистрату. Основи организовања архивске служба у Новом Саду почињу 1947. године када се формира Новосадско архивско подручје, које 1948. прераста у Архивско средиште, надлежно за град Нови Сад и срезове Нови Сад, Жабалъ и Бачка Паланка. Услед недостатка одговарајућих просторија за рад, средиште је почело са радом тек 1950. године. Историјски архив у Новом Саду основан је 1954. године Решењем Народног одбора града Новог Сада, под називом Градска државна архива у Новом Саду, са истом територијалном надлежношћу које је покривало и средиште. Установа је потом више пута мењала свој назив и оснивача: Државни архив среза Нови Сад (1956–1965), Историјски архив у Новом Саду (1965–1990), Установа Историјски архив у Новом

Саду (1990–1995), Историјски архив у Новом Саду (1995–2004). Од 2004. до данас установа носи назив Историјски архив Града Новог Сада. Архив данас има статус међуопштинског архива и своју делатност врши на територији Града Новог Сада и Петроварадина, те општина Бачка Паланка, Бачки Петровац, Беоцин, Врбас, Тител, Темерин, Сремски Карловци и Жабаљ, са 59 насељених места.

Историјски архив Града Новог Сада се налази у три објекта на Петроварадинској тврђави, и то у „Једноставној касарни“ и „Барутани“, где су депои Архива, и у „Дугој касарни“, у продужетку хотела „Леополд“, где се примају истраживачи и друге странке и где се налазе пословне просторије Архива.

У Архиву се чува 7.000 метара архивске грађе настале у периоду 1748–2009. године, у оквиру 851 фонда и збирки. Грађа је писана је на латинском, немачком, мађарском и српском језику. Документа која се налазе у оквиру архивских фондова и збирки дају обиље података о граду и околини, као и местима у садашњој територијалној надлежности Архива. Најстарији предмети датирају из 1748. године, као што су Статут слободног и краљевског града Новог Сада, Заклетва грађана на верност Градској управи и други. Најстарији и уједно највреднији фондови су Магистрат слободног краљевског града Новог Сада (1748–1918), 1748–1918; Гимназија „Јован Јовановић Змај“ – Нови Сад (1810–), 1831–1964; Градско поглаварство – Нови Сад (1919–1941), 1919–1941; НОО Нови Сад (1944–), 1944–1967. На основу извршене категоризације фондова, 14 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 97 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око преко 4.000 књига, од којих најстарија датира из 1775. године. Библиотека не поседује комплете старе штампе, постоје само поједини примерци новина с краја XIX века.

Историјски архив у Панчеву

Заштита архивске грађе на територији јужног Баната започела по завршетку Другог светског рата и базирала се на проналажењу, пописивању и заштити архивске грађе. Организовање архивске службе почиње 1946. године када је формирано Архивско подручје број 5 са седиштем у Панчеву за град Панчево и срезове Панчево и Алибунар. Архивско подручје прераста 1948. у Архивско средиште. Решењем Министарства просвете НР Србије од 12. јануара 1952. оснива се Градска државна архива Панчево, са територијалном надлежношћу над срезовима Панчево, Ковачица и Алибунар. Надлежност Архива је остала иста све до 1957, када је, због нове административне поделе надлежности између срезова, своју надлежност проширио и на територију Среза ковинског, а исте године мења и назив у Државни архив – Панчево. Укидањем срезова у Војводини 1965. године, гаси се и делатност среских установа и Архив постаје покрајинска установа. Од 1967. године долази поново до промене статуса, и Архив постаје међуопштинска установа коју финансирају општине: Панчево, Ковин, Ковачица, Алибунар и Опово, са 43 насељена места, које и данас обухвата у оквиру своје територијалне надлежности.

Архив је више пута мењао седиште да би 1979. године био смештен у зграду бивше аустроугарске касарне подигнуту 1875, која је реновирана и прилагођена потребама архивске службе.

Историјски архив у Панчеву чува 9.000 метара архивске грађе у 803 фонда и збирки, у временском распону од 1722. године (мапа Панчевачког дистрикта) до данас. Грађа је писана на српском, немачком, мађарском, румунском и словачком језику. Од најстаријих и највреднијих фондова и збирки треба истаћи: фонд Немачко-банатски граничарски пук број 12, (1756–1872), 1756–1872; Магистрат муниципалног града Панчева (1794–1918), 1794–1918; Краљевски судбени сто – Панчево (1873–1918), 1873–1918; Окружни суд – Панчево (1919–1941), 1919–1941; Збирка професора Ђорђа Живановића, 1775–1946; Збирка мапа и планова, 1781–1959; Збирка плаката, 1787–1961, као и многе фондове средњих начелстава, срезова и општина, привредних организација, друштвена и хуманитарна удружења и организације, просветних установа и других који су од изузетне важности за историју јужног Баната. На основу извршене категоризације фондова, 50 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 63 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око 3.000 наслова књига, као што су стручни приручници, стручни часописи и књиге из завичајне историје, од којих најстарија датира из 1791. године.

Историјски архив Сента Történelmi Levéltár Zenta

Основе организованог прикупљања и чувања архивске грађе у овом делу Бачке јављају се још у XIX веку када су поред општинских, црквених и цеховских архива настале и прве архиве разних удружења грађана, установа, предузећа и појединаца на територији Сенте, Аде, Бечеја, Кањиже и Србобрана. У то време су љубитељи старина и истраживачи завичајне историје, чланови породица Дудаш, Вујић и Гомбош, формирали прве архивске збирке на овом подручју. Организација архивске службе у Сенти започела је 1946. године када је формирано Архивског подручја број 3 са седиштем у Сенти за град Сенту и срезове Сента и Стари Бечеј. Архивско подручје прераста 1948. у Архивско средиште. Решењем Савета за просвету, науку и културу Владе НР Србије и Решењем Извршног одбора НО Сенте из јануара 1952. године, оснива се Градска државна архива Сента. Архив је Решењем НО среза Сента из 1955. постао среска установа, а од следеће године носи назив у Државни архив Сента. Установа јануара 1959. добија назив Историјски архив Сента, који и данас носи. Када је 1960.

укинут срез Сента, Архив је постао установа НО среза Суботица, затим од 1965. до 1967. године покрајинска установа, а након тога постаје међуопштинска установа чији су оснивачи општине Ада, Бечеј, Кањижа, Сента и Србобран, са укупно 30 насељених места, које и данас обухвата у оквиру своје територијалне надлежности. Архиву је 1967. године припојено Архивско сабирно средиште у Бечеју, основано 1959. године, које од тада ради као филијала Архива под именом *Одсек за архивску грађу у Бечеју*, са ограниченом надлежношћу за општине Бечеј и Србобран.

Историјски архив Сента је од 1946. године смештен у зграду Градске куће, подигнуте 1912. године у стилу сецесије, која се налази на централном градском тргу. Радне просторије Архива су смештене на другом спрату Градске куће, део депоа се налази у њеном торњу, а постоје и два спољна депоа у Сенти.

Историјски архив Сента чува 5.836,92 метра архивске грађе у 835 фонда и збирки, насталих у периоду од половине XVII века до данас, писаних на српском, мађарском, латинском и немачком језику. Најстарији документ који чува Архив је Повеља цара Фердинанда III из 1651. године којом се породици Гроцки додељује племићка титула. Најстарији и уједно најзначајнији фондови који се чувају су: Магистрат Потиског крунског дистрикта – Стари Бечеј (1723–1872), 1723–1872; Привилегована варошица – Сента (1766–1849), 1766–1849; Варошица Стара Кањижа – Стара Кањижа (1751–1848), 1751–1848; Збирка повеља и привилегија, 1651–1907; Збирка Јоце Вујића, 1770–, Збирка рукописа и оригиналних докумената, 1694, као и најстарији пописи кметова и пореских књига из 1769, и многи други архивски фондови и збирке из XIX и XX века који сведоче о политичком, друштвено-економском и културном развоју овог дела Бачке. На основу извршене категоризације фондова, 18 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са преко 5.000 наслова књига, од којих најстарија датира из 1836. године као и 35 наслова часописа и новина, од којих најстарији наслов датира из 1875. године.

Plan Ober und Unter Versteher und andere Meister des chrsamen

Историјски архив Сомбор

Архивска служба у Сомбору бележи своје постојање још од 1749. године када је Сомбор добио статус Слободног и краљевског града. Тада је Статутом града регулисано питање нотаријата – писарнице а у оквиру ње и рада архивске службе и наглашен значај чувања архивске грађе. Организована архивска служба у Сомбору почиње крајем прве половине XX века када је формирано Архивско подручје број 1 за град Сомбор и срезове Сомбор, Кула и Оџаци. Архивско подручје прераста 1948. у Архивско средиште, а 1952. године на предлог ГНО Сомбор и уз сагласност Савета за просвету, науку и културу Владе НР Србије од 12. јануара 1952. године, оснива се Градска државна архива Сомбор, са територијалном надлежношћу над градовима Сомбор, Апатин и Кула, те сомборским, оџачким и кулским срезом. Од 1964. Архив мења назив у Историјски архив Сомбор, који носи и данас, и постаје међуопштинска установа чији су оснивачи општине Апатин, Бач, Кула, Оџаци, Сомбор, са 37 насељених места, које и данас покрива у оквиру своје територијалне надлежности.

Архив је 1948. смештен у „Крушперову палату“, једносратну правоугаону палату у барокном стилу, коју је изградио Пал Крушпер, племић од Варбоа 1771. године. Друга двосратна зграда у касно-

барокном стилу коју Архив данас користи као депо је „Пашина кула“ која се налази уз саму палату и потиче из времена турске владавине с краја XVI или с почетка XVII века. Зграда је најстарије сачувано градско здање у Сомбору. Оба здања су проглашена непокретним споменицима културе од изузетног значаја и под заштитом су Покрајинског завода за заштиту споменика културе Војводине.

Историјски архив Сомбор чува 3.150 метара архивске грађе настале у периоду 1612. до данас, у оквиру 577 фондова и збирки. Грађа је писана на латинском, немачком, мађарском и српском језику. Најстарији документ који се чува у Архиву је Племићка повеља додељена Мартину Вончину за заслуге и верно служење угарском краљу из 1612. године. Највреднији документ који се чува у Архиву је оригинална Повеља слободног и краљевског града Сомбора из 1749. године, са потписом и печатом царице Марије Терезије. Најстарију и највреднију грађу чине следећи фондови и збирке: Војно утврђење – *Oppidium Militare Sombor* (1717–1745), 1720–1749; Магистрат слободног и краљевског града Сомбора (1749–1918), 1749–1918; Збирка повеља, 1612–1954; Збирка карата, 1709–1954; Збирка урбаријалних списа за места у Бач-бодрошкој жупанији, 1760–1845. итд. На основу извршене категоризације фондова, 29 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 74 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око 4.000 књига, од којих су најстарија два речника из XVIII века и два речника с почетка XIX века.

Übergabe.

in der Slavonischen militär Gränze und zwar in Herzog
Sirmien liegenden militär-Comunität Mitrowitz von dem
„fürstlichen Ober-Inspector sämmtlicher Militär-Com
Ober-Inspektionen v. Oesterreich
Angeordnet

Историјски архив „Срем“ Сремска Митровица

Организовање архивске службе на територији Срема је почело 1946. када је формирано Архивско подручје број 9 са седиштем у Сремској Митровици за град Сремску Митровицу и срезове Сремска Митровица, Шид, Рума, Стара Пазова и Земун. С обзиром на то да је током Другог светског рата око 98% целокупне предратне архиве са територије Срема било уништено, задатак Архивског подручја првих година рада је био да попише преосталу архивску грађу и сачува је од даљег уништавања. Почетком 1948. Сремска Митровица постаје Архивско средиште а следеће године прераста у Архивски центар за Срем. Одлуком Извршног одбора ГНО Сремска Митровица из 1951, Архивски центар је прерастао у Градски државни архив у Сремској Митровици, а територијална надлежност му се проширује и на Фрушкогорски срез. Архив 1958. мења назив у Архив „Срема“ у Сремској Митровици, а 1967. године долази поново до промене статуса када постаје међуопштинска

установа чији су оснивачи општине Ириг, Инђија, Пећинци, Рума, Сремска Митровица, Стара Пазова и Шид, са 108 насељених места, које и данас покрива у оквиру своје територијалне надлежности.

Архив је од 1965. године смештен у зграду изграђену 1758. године за потребе бивше Главне страже Петроварадинске граничарске регименте, која је после више адаптација прилагођена потребама архивске службе. Данас је зграда заштићена као споменик културе.

Историјски архив „Срем“ у Сремској Митровици чува преко 7.000 метара вредне архивске грађе у 1.391 архивском фонду и збирци, који су настали у периоду од половине XVII века до данас. Већи део грађе је из времена после Другог светског рата, док је старија грађа већим делом уништена за време и непосредно после рата. Од важнијих фондова старијег периода који су похрањени у Архиву издвајају се црквене Матичне књиге (1732–1900) римокатоличке, православне, гркокатоличке и јеврејске цркве и неколико протестантских верских заједница. У Архиву се чувају и фондови управе од друге половине XVIII века, као што су Градско поглаварство – Сремска Митровица (1787–1918), 1787–1918; Шидско властелинство – Шид (1777–1895), 1703–1877; Магистрат трговишта – Рума (1771–1919), 1771–1919; Краљевски судбени сто – Митровица (1886–1918), 1870–1942; Окружни народноослободилачки одбор – Сремска Митровица (1941–1946), 1944–1948, као и фондови народноослободилачких одбора, среских органа и организација, општина и други. На основу извршене категоризације фондова, 14 фондова и збирки Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 34 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

У Архиву постоји специјална библиотека која располаже са преко 6.000 књига и часописа из области архивистике, историје и других друштвених наука.

Историјски архив Суботица Historijski arhiv Subotica Történelmi Levéltar – Szabadka

Темељи организованог прикупљања и чувања архивске грађе у Суботици настају 1743. године када су, по проглашењу града за привилеговану коморску варошицу, успостављени органи политичко-управне и судске власти, односно након 1779. када је дошло до снажног друштвено-економског развоја области по проглашењу града за Слободни и краљевски град под именом Марија Терезиополис. Организована архивска служба у Суботици почиње 1946. године када се формира Архивско подручје број 2 за град Суботицу и срез Бачка Топола, које 1948. прераста у Архивско средиште у Суботици. Архив постаје самостална установа под називом Градска државна архива у Суботици 1952. године, решењем Извршног одбора ГНО Суботица, задржавши исту територијалну надлежност. Установа 1964. године мења назив у Историјски архив Суботица, који и данас носи а од

1967. године постаје међуопштинска установа чији су оснивачи општине Суботица, Бачка Топола и Мали Иђош, са 33 насељена места, које и данас покрива у оквиру своје територијалне надлежности.

Архив је од 1950. године смештен у згради суботичке Градске куће, најлепшој градској грађевини у стилу мађарске варијанте сецесије која је изграђена између 1908. и 1912. и ужива највиши степен заштите у заштићеном градском језгру.

Историјски архив Суботица чува 6.535 метара архивске грађе у 473 фонда и збирке писаних на латинском, немачком, мађарском и српском језику. Списи архивских фондова и збирки обухватају период од 1658. (диплома о добијању племства Јаноша Сенција) до данас. Архив садржи грађу управних, судских, привредних, културних, здравствених, спортских и других фондова, као и архивску грађу појединаца и породица која сведочи о историјском развоју града Суботице и северне Бачке. Најстарију и највреднију грађу чине следећи фондови и збирке: Магистрат краљевско-привилеговане коморске вароши Сент Марија (1743–1778), 1743–1778; Магистрат слободног краљевског града Суботице (1779–1849), 1779–1849; Градско веће слободног краљевског града – Суботица (1861–1918), 1838–1918; Градско поглаварство Суботице (1919–1941), 1919–1941. и други. Поред низа значајних фондова Архив чува и вредне збирке, међу којима се истичу: Картографска збирка, 1556–1976; Збирка диплома, 1658–1845; Збирка печата и штамбиља, 1743–1952; Збирка фотографија, 1862–1960. и друге. На основу извршене категоризације фондова, 21 фонд и збирка Архива је проглашено културним добром од изузетног значаја, а 66 фондова и збирки културним добром од великог значаја.

Архиву постоји специјална библиотека која располаже са око 5.000 наслова књига, брошура и часописа из области историје и сродних друштвених наука, већим делом везаним за историју општина северне Бачке, од којих најстарија књига датира из 1691. године.

Доступност и коришћење архивске и библиотечке грађе у архиву

Доступност архивске грађе фондова и збирки широј и научној јавности је један од основних задатака сваког архива. Архивска грађа је доступна корисницима преко сале за истраживаче/читаонице архива, као и индиректно, када се издају уверења, потврде о чињеницама садржаним у архивској грађи или се издају оверене копије докумената. Архивска грађа је доступна јавности још и путем излагања на изложбама, као и у објављеним публикацијама на основу архивске грађе. За истраживање у архивима је доступна сва сређена грађа за коју су урађена информативна средства. Није доступна несређена, оболела архивска грађа за коју није урађена копија и грађа чије је коришћење ограничио стваралац или правни следбеник приликом предаје грађе архиву.

Архивску грађу може да истражује сваки пунолетан држављанин Републике Србије под условима који су одређени *Одлуком о начину коришћења архивске грађе*, која се доноси посебно у сваком архиву. За коришћење архивске и библиотечке грађе у сали за истраживаче/читаонице архива, потребно је да истраживач понесе важећу личну карту или неку другу личну исправу на основу које се може утврдити

идентитет корисника. Потом се пријављује архивисти задуженом за рад са истраживачима, који га упознаје са условима и начином коришћења архивске грађе. Истраживач добија да попуни матични лист корисника са назначеном темом и сврхом истраживања и информативна средства о архивској грађи (Водич – који у општим цртама даје обавештења о фондовима који се налазе у архиву; Сумарни инвентар – даје податке о структури одређеног фонда и грађи која се у њему налази; Аналитички инвентар – пружа најдетаљније информације о садржају предмета; регистри – олакшавају начин рада, јер брже упућују ка жељеној теми истраживања). Када се истраживач одлучи за грађу неког фонда или збирке, попуњава захтев за издавање архивске грађе, у који између осталог уписује своје име, име фонда траженог за истраживање, назив пројекта и сврху истраживања. Сваки архив је појединачно прописао начин, количину и временски рок коришћења одређене врсте грађе током истраживачког рада.

Страни држављани, који желе да истражују, морају да добију дозволу за истраживање од Покрајинског секретаријата за културу и јавно информисање Аутономне Покрајине Војводине, уз претходну сагласност директора архива. Да би се добила дозвола неопходно је попунити штампаним словима формулар и послати га архиву поштом или електронском поштом. Архив има дужност да захтев за истраживање страних држављана проследи Секретаријату и обавести подносиоца захтева о одлуци у року од месец дана.

Истраживачи и корисници архивске грађе имају могућност да добију фотокопије и/или скенове архивске грађе, према важећем ценовнику и у складу са техничким могућностима сваког архива.

Корисник архивске грађе је дужан да са архивском грађом која му је дата на коришћење пажљиво поступа и да је чува од сваког оштећења. Није допуштено да се на архивској грађи праве белешке, подвлачи текст, савијају листови и чине друге радње које би могле да измене стање и изглед архивске грађе. Корисник који публикује рад на основу истраживачког рада у архиву, дужан је да један примерак публикованог рада достави архиву.

Друштво архивских радника Војводине

Друштво архивских радника Војводине је основано 1962. године као Пододбор Друштва архивиста Србије за Војводину. На Скупштини одржаној у Белој Цркви 23. октобра 1970, донета је одлука о издвајању Пододбора из Друштва архивиста Србије и конституисању у Друштво архивских радника Војводине, које од тада самостално делује на територији САП Војводине. Друштво архивских радника Војводине је престало са радом 1992, да би обновило рад 2004, када је на иницијативу Колегијума директора архива у Војводини, одржана Изборна скупштина и усвојен Статут Друштва. Након избора органа, почео је рад Друштва, тако да су, између осталог, конституисани активи у свим архивима на територији АП Војводине.

Чланови Друштва архивских радника Војводине су архивски радници из: Архива Војводине, Историјског архива Бела Црква, Историјског архива Зрењанин, Историјског архива Кикинда, Историјског архива Града Новог Сада, Историјског архива у Панчеву, Историјског архива Сента, Историјског архива Сомбор, Историјског архива „Срема“ и Историјског архива Суботица.

Циљ рада Друштва архивских радника Војводине је развој, напредак и популаризација архивистике, архивске службе и делатности, и развијање свести о архивској грађи као културном добру. Друштво ради на стручном усавршавању својих чланова путем организације стручних међународних саветовања и радионица, а све у циљу унапређења и стварања јединствене методологије стручног рада; издаје стручни часопис *Архивски анали* као и књиге и стручне публикације из области архивистике; сарађује са домаћим и међународним архивским удружењима, архивима и Међународним архивским саветом; ради на афирмацији коришћења архивске грађе и стара се о примени Етичког кодекса архивиста.

Друштво архивских радника Војводине је 2009. године установило награду и признање *Др Димитрије Кириловић* која се од 2010. године додељује члановима Друштва за развој и унапређење архивске делатности и резултате у остваривању циљева Друштва, и појединцима или организацијама који нису чланови Друштва, за допринос у реализацији програмских циљева Друштва и научноистраживачки рад и публикавање радова и монографских публикација написаних и/или приређених на основу архивске грађе.

Архив Војводине

Archives of Vojvodina

Адреса/address: 21000 Нови Сад, Дунавска 35

Телефон/phone: +381 (21) 489 18 00

Факс/fax: +381 (21) 522 332

Е-mail: info@arhivvojvodine.org.rs

Веб страница/ URL: arhivvojvodine.org.rs

Радно време/opening hours: читаоница/ search room : 8–14

Писарница/ registry: 8–13

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално снимање архивске грађе
reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Бела Црква

Historical archives Bela Crkva

Адреса/address: 23400 Бела Црква, Првог октобра број 40

Телефон/phone: +381 (13) 851 283

Факс/fax: +381 (13) 851 283

Е-mail: iarhivbc@gmail.com

Радно време/opening hours: читаоница/ search room : 8–13

Писарница/ registry: 6.30–14.30

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално снимање

архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Зрењанин

Historical archives Zrenjanin

Адреса/address: 23000 Зрењанин, Трг слободе 10

Телефон/phone: +381 (23) 564 322, 510 925

Факс/fax: +381 (23) 564 322

Е-mail: arhivzrenjanin@gmail.com

Веб страница/ URL: www.arhivzrenjanin.org.rs

Радно време/opening hours:

Читаоница/ search room : 8–13

Писарница/ registry: 7–15

Изложбени салон/ exhibition space: 9–19

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално

снимање архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Кикинда

Historical archives Kikinda

Адреса/address: 23300 Кикинда, Трг Српских
добровољаца 21
Телефон/phone: +381 (230) 22 187, 439 835
Факс/fax: +381 (230) 22 187
E-mail: dragomir.t@kiarhiv.org.rs
Веб страница/ URL: www.kiarhiv.org.rs
Радно време/opening hours:
Читаоница/ search room : 8–13
Писарница/ registry: 8–13
Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално
снимање архивске грађе
reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Града Новог Сада

Historical archives in Novi Sad

Адреса/address: 21131 Петроварадин, Тврђава 7 и 9
Телефон/phone: +381 (21) 6432 214 021 6431 557
Факс/fax: +381 (21) 6432 214 021 6431 752
E-mail: arhivns@neobee.net
Веб страница/ URL: www.arhivns.rs
Радно време/opening hours:
Читаоница/ search room : 9–13
Писарница/ registry: 8–14
Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално
снимање архивске грађе
reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив у Панчеву

Historical archives in Pančevo

Адреса/address: 26000 Панчево, Немањина 7

Телефон/phone: +381 (13) 317 344

Факс/fax: +381 (13) 317 344

E-mail: arhiv@panet.rs

Веб страница/ URL: www.arhivpancevo.org.rs

www.archivexlibris.org.rs

Радно време/opening hours: читаоница/ search room : 8–13

Писарница/ registry: 8–14

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално снимање архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Сента – Történelmi Levéltár Zenta

Historical archives Senta

Адреса/address: 24400 Сента, Главни трг 1/II

Одсек за архивску грађу

Адреса/address: 21220 Бечеј, Зелена улица 100

Телефон/phone: +381 (24) 811 037 (Сента), +381 (21) 6915 321 (Бечеј)

Факс/fax: +381 (24) 811 134 (Сента), +381 (21) 6915 321 (Бечеј)

E-mail: zentarhiv@sksyu.net (Сента), district@neobee.net (Бечеј)

Веб страница/ URL: www.zentarhiv.rs

Радно време/opening hours: читаоница/ search room : 8–14

Писарница/ registry: 7–13

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално снимање архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Сомбор

Historical archives Sombor

Адреса/address: 25000 Сомбор, Трг цара Лазара 5

Телефон/phone: +381 (25) 262 92, 025 222 87

Факс/fax: +381 (25) 222 87

E-mail: info@arhivsombor.org.rs

Веб страница/ URL: www.arhivsombor.org.rs

Радно време/opening hours: читаоница/ search room : 8–13

Писарница/ registry: 7–15

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално снимање

архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив „Срем“ Сремска Митровица

Historical archives „Srem” Sremska Mitrovica

Адреса/address: 22 000 Сремска Митровица,

Вука Караџића 4

Телефон/phone: +381 (22) 621 861,

+381 (22) 613 591, +381 (22) 625 393

Факс/fax: +381 (22) 621 861

E-mail: arhivsrem@open.telekom.rs

Веб страница/ URL: www.arhivsrem.org.rs

Радно време/opening hours:

Читаоница/ search room :

(уторак/Tue – четвртак/Thu) 8–11

Писарница/ registry: 7–15

Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално

снимање архивске грађе

reproduction servis: photocopying, digitised copies

Историјски архив Суботица Historijski arhiv Subotica Történelmi levéltár – Szabadka Historical archives Subotica

Адреса/address: 24000 Суботица,
Трг слободе 1/III
Телефон/phone: +381 (24) 524 033
Факс/fax: +381 (24) 524 033
E-mail: info@suarhiv.co.rs
Веб страница/ URL: www.suarhiv.co.rs
Радно време/opening hours:
Читаоница/ search room : 9.30–13.30
Писарница/ registry: 9.30–13.30
Услуге умножавања: фотокопирање, дигитално
снимање архивске грађе
reproduction servis: photocopying, digitised copies

АРХИВИ У ВОЈВОДИНИ

Издавач

Друштво архивских радника Војводине

За издавача

Љубица Будаћ

Аутори

Љубица Будаћ

Милена Поповић Субић

Стручни сарадник

Љиљана Дожић

Приређивачки одбор

*Љубица Будаћ, Љиљана Дожић, Татјана Јонаш, Вишиња Николић, Татјана Сегединчев,
Татјана Стеванчев, Милена Поповић Субић, Драгана Ђираковић*

Лектор

Весна Башић

Ликовно решење

Вишиња Николић

Дизајн и слог

Татјана Јонаш

Штампарија

АБМ економик

Тираж

500

Нови Сад, 2012.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

930.25(497.113)(093.2)

БУДАЂ, Љубица

Архиви у Војводини / аутори Љубица Будаћ, Милена Поповић Субић. – Нови Сад: Друштво архивских радника Војводине, 2012 (Нови Сад : АБМ економик). – 37 стр. : илустр. у бојама; 22x22 cm

Тираж 500.

ISBN 978-86-86649-09-6

1. Поповић-Субић, Милена [аутор]

а) Архиви – Војводина

COBISS.SR-ID 269827079

ISBN 978-86-86649-09-6